

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poșta

CUVÂNTUL SĂPTĂMÂNII

Duminica a VIII-a după Rusalii Despre sărăcie

Am citit în urmă cu o săptămână, într-un cotidian respectabil, un articol intitulat „Sărăcii Europei”, de fapt, prezentarea unui studiu recent realizat de Uniunea Europeană și care evidențiază faptul că riscul de sărăcie urcă în țara noastră la 46%, cel mai ridicat între granițele spațiului comunitar. Tot de acolo am aflat că trei sferturi din oamenii din mediul rural o duc foarte rău, iar unul din zece copii adoarme, sau se chinuie să o facă, flămând. Nu aveam neapărat nevoie de cifre pentru a conștientiza faptul că sunt mulți semeni care suferă. Dar parcă nu voiam să credem că jumătate din noi, după standardele europene, suntem săraci. Desigur, în comparație cu alte țări din Africa sau Asia poate că situația nu mai pare atât de dramatică, dar...ne pune e gânduri. Și cum să nu fii pus pe gânduri când cifrele îți spun că 10% din copiii acestei țări se culcă înfometaji?

Rubrica aceasta, însă, nu este una de analize sociale, economice sau politice. Este un spațiu unde încercăm să arătăm că sărăcia materială a lumii, căderea ei, greutățile și înfrângerea ei sunt cauzate de uitarea Evangheliei, de desconsiderarea principiilor de viață enunțate de Mântuitorul Iisus Hristos, de uitarea pildelor pe care ni le-a oferit acum două mii de ani. O să fii și mai concret și o să fac legătura cu pericopa scripturistică ce s-a citit în această a 8-a duminică după Rusalii în cadrul Sfintei Liturghii, Înmulțirea pâinilor (Matei XIV, 14-22).

Iisus vorbește mulțimilor, vindecând răni și neputințe, tămăduind patimi și tăcere. Totuși, spre seară, apostolii Săi, în acord cu oamenii ce ascultau cuvintele mântuitoare, îi solicită Domnului să le dea drumul în sate, pentru a-și procura hrană. “N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce” (v. 16). Ucenicii se scuză, cum să le dăm? „Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești” (v. 17). Adusă în fața Învățătorului, hrana este binecuvântată și oferită prin ucenici celor cinci mii de bărbați, fără a pune la socoteală femeile și copiii. “Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline” (v. 20).

Legătura cu studiul prezentat la început devine mai limpede. Despre foamete și combaterea ei este vorba în ambele locuri, numai că soluțiile sunt diferite. Pentru combaterea sărăciei și eliminarea excluziunii sociale, UE arată că este nevoie de crearea multor locuri de muncă, plătite consistent și care să nu

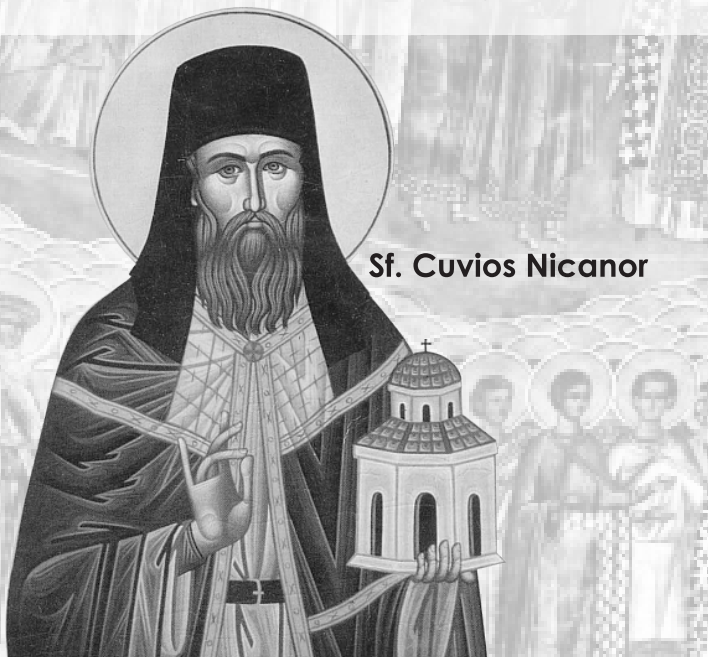
se refere la agricultura de “pe lângă casă”. Modelul evanghelic este altul. Nu că ni s-ar spune să nu muncim, dimpotrivă. Doar că prioritățile sunt altele. Săturația oamenilor vine după ascultarea Fiului lui Dumnezeu, după ce ei își petrec o zi întregă hrănindu-și sufletele cu acele cuvinte pe care nimeni nu le mai auzise vreodată, prin care erau îndemnați la generozitate, iubirea de dușmani și nejudicarea aproapelui. Iisus este apoi “tras de mâneacă” de apostoli să dea drumul mulțimilor. De parcă El i-ar fi ținut cu forța. De fapt, era o forță, forța unui cuvânt unic, Cuvântul făcut Om și redând viața cu firescul ei unor oameni frustrați care nu mai așteptau venirea lui Mesia. Erau absorbiți de hrana venită din Cer și nu puteau pleca. Le era foame mai întâi sufletește, mai apoi și trupește. Iisus știa și le oferea ce aveau nevoie. Mâncarea vine, apoi, în urma rugăciunii și este oferită prin mâinile celor 12 apostoli pentru ca ei să certifice peste timp miracolul. Să vadă că puterea lui Dumnezeu face din cinci pâini și doi pești suficientă hrană pentru mii de oameni. Rămân și firimituri, ca pildă a săturării tuturor, dar și ca responsabilitate pentru hrană, ca un exemplu pentru cei care, absorbiți de consumism, vor deșerta frigiderele în tomberoanele lăcomiei, în loc să hrănească pânțele nenumăraților oameni săraci. Cât de mulți? Poate 46%, poate mai mulți, poate mai puțini.

La doar două zile după prăznuirea atât de frumoasă a zilei Sf. Pantelimon (“Cel întru toate milostiv”), hramul de vară al Bisericii “Sf. Dumitru-Poșta”, învățăm că liniștea trupului vine din liniștea sufletului. Că foamea este hrănită cu Sfânta Liturghie și apoi cu mâncare. Că trebuie să mulțumim pentru tot ce avem. Că surplusul nostru trebuie să astâmpere lipsurile celor din jur. Că trebuie să ne rugăm să dispară umilința celor săraci și să participăm cu toții la agapa euharistică din biserică, unde avem pâinea cea cerească și paharul vieții.

ÎNGERII, LIBERUL ARBITRU ȘI EU

Teodora Raluca Poptean

Cei care au fost prezenți luni, la seara catehetică cu tema Despre Îngeri, știu că la un moment dat s-a pus în discuție termenul de "liber arbitru". Nu vreau să se înțeleagă că subiectul liberului arbitru a avut o pondere în ideile și întrebările pe care le-a născut prezentarea Despre Îngeri. Probabil fiecare am plecat de acolo la fel de liber cum am venit, dar cu ceva mai multă speranță și credință în proximitatea îngerului nostru păzitor și în rolul lui mijlocitor. S-au ridicat doar întrebări, în ce măsură liberul arbitru există sau poate exista fără să-l excludă pe Dumnezeu, ce ar putea însemna, în ipoteza în care, ne-a fost atribuit? Subiectul nu a fost aprofundat. Este posibil ca părintele Mihai să fi deturmat discuția înainte ca noi să simțim nevoia unei concluzii, la fel cum este posibil ca niciunui dintre noi să nu-i fi dat așa mari bătaii de cap. Dar cel mai mult îmi place să cred că Dumnezeu, prezent acolo între noi, ne apreciază în forma

Sf. Cuvios Nicanor

noastră sinceră și ne amintește că nu suntem singuri în fața propriilor determinări, în ceea ce ne motivează sau inspiră. Iată ce am simțit eu, în lipsa unei adevărate educații religioase, și anume că Dumnezeu îmi dă voie să fiu îndrăzneată, ofensivă, descurajată, atâta timp cât El este interlocutorul meu. Că mă încurajează, în timp ce îmi dă voie să mă opun. Că îngerul meu circulă între mine și El și ca să vină, înseamnă că trebuie să plece, iar în răstimpul dintre plecarea și venirea îmi dă șansa dialogului. Nici o clipă nu pierd din vedere că tot ce poate mijloci relația cu îngerul meu este iubirea. Iubirea mi s-a părut un cuvânt abuzat în ultima vreme, un cuvânt care vinde. În sfera ei totală, de neraționat, se nasc tot mai mulți trăitori de revelații, mențiți să mă umple pe mine de invidie în timp ce mă străduiesc să duc la capăt un **Tatăl nostru**, fără să-mi zboare gândul la altceva. Învățătura creștină vorbește despre iubirea în forma ei exigentă, dându-ne voie în același timp s-o manifestăm în limitele noastre omenești, raționale, motivante, spontane sau construite. Și anume despre iubirea aproapelui: "iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși". Înțeleg că mi se cere să-l iubesc mult. Dar ce mă fac dacă eu nu mă iubesc mult? Dacă mi-e greu să mă iubesc când știu ce-mi poate pielea? Când primul impuls este să-l judec pe celălalt? Desigur, am circumstanțe atenuante, în fiecare zi îmi aplic și mie cele mai aspre judecăți. Dar la sfârșitul fiecăreia, nu știu cum se face, că nu ies rău. Adică un pic de ură de mine se administrează bine împreună cu indulgența, hai că nu sunt fată rea, și la atâta exigență, vine ea și ziua în care voi începe să zidesc în mine o inimă mai curată.

Până luni seară nu vedeam soluția la "dacă pe mine, nu, atunci cum pe aproapele". Să fi fost liberul arbitru cel care mi-a șoptit că ar fi posibil să-l îngădui pe celălalt, măcar cu măsura cu care mă îngădui pe mine? Cred că el a fost pentru că, Sfânta Scriptură nu dă soluții de compromis. Acolo se vorbește inclusiv despre a-ți iubi dușmanul. În indulgența-mi, aș spune că nu dușmănesc. Dar parcă am fost îndemnată, măcar o dată:

-Iubește-!

-Hm, glumești. Nu-l urăsc, dar să-l iubesc? E de neibit.

Dezbaterea despre îngeri mi-a amintit că îngerul lui îl iubește așa, de "neibit" cum este.

SFÂNTUL CUVIOS NICANOR

diac. Bogdan Bădiță

Câte nu aș vrea să scriu despre sfinții noștri dragi... Aș vrea să scriu despre minunile lor, despre rugăciunea lor smerită, despre cuvintele lor nevoite, aș vrea să scriu așa, ca despre un prieten drag și de nădejde, pentru care nu sunt suficiente cuvintele. Însă oricât de mult m-aș strădui să împodobesc hârtia cu vorbe elogioase la adresa lor, îmi vine în minte că nimic nu poate fi mai grăitor decât recunoașterea lor ca mijlocitori între noi și Dumnezeu.

Dar de ce să mai vorbim despre viața lor, dacă oricum se știe că sunt sfinți, au făcut minuni și...ce mai, cam asta-i tot. Au ajuns unii să se intereseze doar atât: pentru ce e sfântul cufare? Ocrotitor de..., vindecător de... etc. Că de, nu ne putem ruga celui care e vindecător de cancer, pentru a ne vindeca de diabet! Însă eu le spun simplu: toți sunt rugători către Dumnezeu pentru noi. Iar dacă le-am cunoaște viața, am ști că ei pot mijloci pentru orice neputință a noastră.

Putem merge la un om pe care nu l-am cunoscut în viața noastră și să îi cerem o sumă de bani, spre exemplu așa cam cât pentru o casă? Nu... Putem merge la moaștele unui sfânt să ne închinăm pios și să-i cerem un lucru pe care evident nu-l am primit de la oameni, sperând că deși necunoscându-l ne va ajuta? Dar putem oare să ne rugăm dacă nu știm cui?

Știm poate doar numele scris pe o veche raclă și totuși avem îndrăzneala de a aștepta să primim ajutor.

Iată de ce citiți acest articol, pentru că vreau să cunoașteți câte ceva din viața Sfântului nostru ocrotitor Nicanor, care a poposit cu sfințele-i moaște în biserica noastră. Sfântul Cuvios Nicanor este prăznuit anual, în data de 7 august. Sfântul s-a născut în anul 1491, în Tesalonic. Părinții săi, Ioan și Maria, doi credincioși înstăriți, au întâmpinat mari greutăți în dobândirea de prunci. După mulți ani de rugăciuni, posturi și fapte bune, cei doi au dobândit de la Dumnezeu un băiat, pe care l-au botezat Nicolae. La vârsta de 20 de ani rămâne orfan. Dă averea sa săracilor și se retrage în mănăstire, primind numele de Nicanor. Se retrage în Muntele Kalistratos, unde își sapă o chilie în stâncă. Într-o noapte aude o voce dumnezeiască ce îi cere să urce pe culmea muntelui, să afle o icoană cu Mântuitorul Iisus Hristos; această icoană fusese ascunsă. Aflând icoana, Dumnezeu i-a cerut sfântului să zidească pe acel loc o mănăstire. Astfel, sfântul va zidi mănăstirea închinată Schimbării la Față a Domnului.

Sfântul Cuvios Nicanor a trecut la cele veșnice în ziua de 7 august 1549, la vârsta de numai 58 de ani. Sfințele sale moaște sunt păstrate, cu mare evlavie, în capela din incinta mănăstirii sale, iar o părticică se află, așa cum am spus mai sus, și în biserica noastră.

SF. MARE MUCENIC ȘI TĂMĂDUITOR PANTELIMON

Andreea Olaru

În aceste zile de praznic, în care Biserica Sfântul Dumitru - Poșta este învăluită în atmosfera de sărbătoare prilejuită de pomenirea Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon, cu ale cărui cinstite moaște s-a îmbogățit și biserica noastră, se cade să acordăm și noi cinstea cuvenită acestui mare Sfânt și să luăm aminte la modelul lui de viață și de jertfelnicie.

Sfântul Mare și Tămăduitor Pantelimon s-a născut în anul 284 în cetatea Nicomidiei, dintr-un tată păgân, senator la curtea împăratului, și o mamă creștină. Primul său nume a fost „Pantoleon” care se tâlcuiește „cel în toate puternic ca un leu”. Mama sa, Evula, i-a vorbit despre Dumnezeu și despre nemurirea sufletului, iar tânărul era încântat de aceste învățături, însă ele s-au stins în mintea lui o dată cu moartea mamei.

Tatăl l-a dat pe Pantoleon la școlile păgâne ale timpului. Tânărul a studiat medicina și a fost incredințat ca ucenic medicului Eufrosin. Deprinzând repede tainele practicării medicinei și evidentându-se prin capacitatea intelectuală sporită, împăratul vremii, Maximian Galeriu, l-a vrut ca medic personal.

Pantoleon trecea zilnic prin fața casei unui preot, Ermolae, iar într-o zi acesta l-a invitat să intre. Preotul i-a vorbit medicului despre Adevăratul și Singurul Doctor al sufletelor și al trupurilor...despre Hristos. Cuvintele acestuia au ajuns imediat la inima lui Pantoleon, care mai fusese sensibilizată de astfel de vorbe în copilărie, astfel că învățăturile și-au găsit ușor sălaş în sufletul lui.

Într-o zi, Pantoleon a găsit pe drum un copil mort mușcat de o năpârcă. Vrând să probeze cuvintele preotului Ermolae, acesta l-a chemat pe Hristos în ajutor. De îndată copilul s-a vindecat și animalul a murit. Această minune i-a oferit tânărului medic certitudinea învățăturilor creștine, iar

acesta a hotărât să se boteze, primind numele de Pantelimon care înseamnă „cel cu totul milostiv”. Tânărul Pantelimon săvârșea multe minuni, iar din dragoste pentru aproapele și-a vândut averea pe care a împărțit-o săracilor.

Medicii din zonă erau invidioși pe el, pentru vindecările minunate pe care le făcea și l-au denunțat împăratului sub diverse acuzații false. Acesta a poruncit să fie chinuit groaznic și să i se taie capul. Pantelimon a fost legat de un stâlp, trupul i-a fost sfâșiat de gheare din fier, iar rănile arse cu făclii aprinse. Însă flăcările s-au stins, iar rănile i s-au vindecat. A fost scufundat în plumb topit și apoi aruncat în mare legat de o piatră și tot nu a pierit. Ulterior a fost băgat în cușca animalelor, dar în prezența lui, acestea s-au îmblânzit. Mânios, împăratul a cerut să fie legat de o roată cu lame ascuțite, care, rostogolindu-se, l-ar fi omorât în fața tuturor, dar Hristos l-a eliberat și de data aceasta. Maximian a dat ordin în final ca Pantelimon să fie decapitat și trupul aruncat în foc.

În clipa morții sale, din cer s-au auzit cuvintele: „Slujitor credincios, dorința ta va fi acum îndeplinită, porțile cerului îți sunt deschise. Vei fi de acum înainte adăpost deznădăjduților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și teroare demonilor. De aceea numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon”.

Tradiția spune că în momentul decapitării în loc de sânge a curs lapte din trupul Sfântului, iar măslinul de care era legat trupul lui, a înflorit.

Pentru a nu fi luat de creștini, păgânii au aruncat în foc trupul Sfântului Pantelimon, dar acesta a fost scos mai târziu nevătămat. Sfântul Pantelimon prăznuit la 27 iulie, este pentru medici un exemplu de devotament și de credință neîntinată de iubire de avuție și prestigiu, dar totodată un exemplu pentru fiecare dintre noi, de milostenie sufletească. Suntem iată și astăzi invitați de Hristos să punem început bun în viața noastră, urmând Sfântului Pantelimon, pentru că este la îndemâna noastră să alinăm un suflet printr-o vorbă bună, printr-un gest tandru sau printr-o tăcere înțeleaptă.

PELERINAJ LA MARE

Iulia Macavei

Îmi plac mult pelerinajele de la Sfântul Dumitru, de fiecare dată zic asta, și când se anunță unul nou și pe drumul de întoarcere acasă, după ce călătoria ia bun sfârșit. Grațierea și Sebastian, cei doi coechipieri care se ocupă de organizarea plecărilor, ne fac de fiecare dată să ne simțim ca și cum totul se întâmplă fără niciun fel de piedică, din momentul în care ne întâlnim pe Calea Victoriei și urcăm în autocar unde toată lumea e cu zâmbetul pe buze, până ce apune soarele.

Ultimul pelerinaj a fost la mare!

Da, prima oprire a fost la Mănăstirea Derwent, un locaș minunat, care ne-a bucurat cu verdeață și răcoare, într-o zi caniculară, în plin spațiu de câmpie dobrogeană. Locul părea că plutește, călugării cu fețe senine apăreau, ne zâmbeau și se duceau pașnic spre treburile lor. Aici este Icoana Maicii Domnului, făcătoare de minuni, la care credincioșii se închină și care are putere de vindecare, la fel și crucea sfântă de piatră, care iese din pământ. Deasupra ei s-a construit un Paraclis, un loc în care oamenii se roagă în tihnă ca rugile lor să fie auzite de Bunul Dumnezeu.

La chemarea părintelui Mihai, am luat-o pe o cărare prin spatele mănăstirii și am ajuns la izvorul tămăduitor, care a fost creat de creștinătorul poporului nostru, Sfântului Andrei prin lovirea toiagului lui în piatră, acum 2000 de ani. Apa din izvor curge de atunci și în tot acest timp a alinat și vindecat mulți pelerini.

Următoarea oprire a fost la peștera Sfântului Apostol Andrei,

în jurul căreia s-a ridicat o superbă mănăstire și o gospodărie cu multe animale și grădini, toate în mijlocul câmpiei, unde nu te-ai aștepta să găsești așa o oază.

Pe zidurile bisericii din peșteră sunt multe icoane ce pot fi admirate la lumina candelor și a lumânărilor. În locul altarului se află acum o icoană mare a Sfântului Apostol Andrei la care se închină toți credincioșii. Grupul nostru a cântat Acatistul Sfântului Andrei, bucurându-ne sincer de un moment plin de emoție.

Am plecat spre Techirghiol, spre locul unde a trăit marele nostru duhovnic, părintele Arsenie Papacioc. Chiar de la intrare, poza lui te întâmpină, dându-ți senzația că este prezent și că te privește cu căldură.

Am intrat în chilia lui, unde toate obiectele sunt lăsate la fel ca în ultima clipă de viață pe pământ. Obiectele sunt miciute, patul, scaunul, ochelarii, Sfânta Scriptură, toate lăsându-ți impresia de miniatură, o cămăruță modestă și primitoare, fapt ce amintește de smerenia și dragostea părintelui.

Aici, în anul 1951 a fost adusă de la stâna regală de la Sinaia, o bisericuță de lemn, schit pentru maici, alături de care s-a ridicat și un sanatoriu, care este încă activ, acum bază de odihnă și tratament balnear.

Într-un final, dat fiind faptul că era ziua unui prieten din grup, am ales să mâncăm o prăjitură pe plajă, chiar pe malul mării, unde ne-am bucurat de briza proaspătă a Mării Negre.

Seara, ajunși în București, ca de fiecare dată, rămânem cu impresia că am trăit mult mai mult decât o singură zi, pentru că fiecare popas ne-a oferit momente de adevăr și de bucurie.

Vă invităm pe toți să luați parte la așa o experiență!

Bucurie Sfântă!

ÎNCREDERE ÎN OAMENI

Alexandra Bădiță

Zice-se că este greu să mai ai astăzi încredere în cineva. Oho, de câte ori nu am auzit oamenii plângându-se de această meteahnă a noastră. Dar oare a cui să fie meteahna? A celor care nu pot avea încredere sau a celor care nu inspiră încredere? Oricum..., știți care ar fi cea mai mare greșală a mea acum? Să încep să scriu cu totul altceva decât ceea ce sugerează titlul. Adică să mă apuc să explic ceea ce înseamnă încrederea vorbind de fapt despre neîncredere. Ce mai, să fiu pesimistul satului și să-mi iau rolul de a deschide eu ochii celor inocenți. În nici un caz! Eu vă voi spune că am încredere în oameni, în cei cu care Dumnezeu m-a binecuvântat să-i am aproape.

În jurul încrederii se învârt foarte multe lucruri: principii morale, relații interpersonale, devotament, „cuvântul dat și neluat înapoi” și multe alte calități care fac din noi buni prieteni. Și desigur tot pe aici găsim și reversul medaliei, când cei puțin rătăciți dau un răspuns greșit deschiderii noastre față de ei.

Însă cu adevărat important este faptul că nu putem construi o relație personală cu cei din jur dacă avem o problemă cu încrederea, nu putem deveni aproape pentru aproapele nostru dacă avem această insuficiență.

Poate nu ar trebui să vă conving de nimic în acest articol, însă nu mă pot abține. Vreau să vă spun că „trebuie” să avem încredere în oamenii din jur. De ce? Ca să putem construi împreună lucruri bune, să ne bucurăm împreună de realizări, să ne sprijinim în proiecte care nu le-am putea face singuri.

Putem restaura o biserică dacă nu avem încredere în primul rând în Dumnezeu și apoi în oameni? Încredere în oamenii care ne pot sprijini și pot aduce aportul lor acolo unde noi suntem neputincioși?

Putem aduna câțiva din tinerii noștri de prin cluburi să-i aducem să participe activ la o discuție despre credință, dacă nu avem încredere în potențialul lor?

Putem crea o comunitate frumoasă legată prin rugăciune și prin activități desfășurate în sprijinul Bisericii, dacă aprioric nu am fi pus încrederea în ei?

Răspunsul este că încrederea reciprocă ne-a dovedit că putem face toate acestea și încă și mai multe, iar exemplul ne stă miza și tânăra noastră comunitate care prin mai sus menționata calitate face lucruri despre care ceilalți spun că sunt doar idealuri.

Sf.M.Mc. și
Tămăduitor
Pantelimon

ȘTIRI DIN PAROHIE

Cu multă bucurie vă anunțăm că de acum puteți urmări activitatea Bisericii Sf. Dumitru - Poșta pe noul nostru site <http://sfantuldumitrupepost.ro/>

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din **Dimitrios** în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele! Vă așteptăm cu nerăbdare!

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Pentru a primi varianta digitală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa Revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Temele serilor catehetice

Luni, ora 19:00, Biserica Sf. Dumitru - Poșta

- 6 august – Despre meserii care plac lui Dumnezeu – referent Speranta Ciusleanu
- 13 august – Explicarea icoanelor Maicii Domnului – referent Sebastian Maffei
- 20 aug – Practica ortodoxa ca terapie – referent Lavinia Tanculescu
- 27 aug – Manifestarile iubirii – referent Gabriela Lazar

Program liturgic

Duminică 8:30 - Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18:00 - Program de spovedanie
19:00 - Seara Catehetică
Miercuri 18:00 - Sfânta Taină a Maslului
Vineri 18:00 - Acatist
Sâmbătă 10:00 - Parastas

Biserica
Sf. Dumitru - Poșta

Str. Franceză Nr.1
sector 3, București

0727 394 631